

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. Z.**, narozený X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-765/ZA-ZA11-P15-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-765/ZA-ZA11-P15-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **168 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-765/ZA-ZA11-P15-2023, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce současně v žalobě požadoval, aby soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že se obává pronásledování kvůli vyjadřování svých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, případně mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný jeho obavy v napadeném rozhodnutí pouze bagatelizuje a používá argumenty, které jsou již současnou judikaturou vyvráceny. Posouzení možnosti jeho pronásledování či vážné újmy je tak zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný argumentoval, že žalobce v souvislosti s jeho aktivitou na sociálních sítích zatím neměl žádné problémy, přičemž ale opomíjí, že rozhodování o mezinárodní ochraně má prospektivní charakter, tedy i v případě, že žalobce zatím pronásledování nečelil, je třeba na základě relevantních dokladů vyhodnotit přiměřenou pravděpodobnost pronásledování do budoucna. V případě žalobce takové riziko nelze do budoucna vyloučit. Žalobce své příspěvky publikoval na veřejném profilu, kde vystupoval pod svým pravým jménem. Podle judikatury už pouhé sdílení příspěvků jiných osob může zakládat přičítání těchto názorů žalobci. Žalobce nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že ruské bezpečnostní složky nedisponují dostatečnou kapacitou pro kriminalizaci všech protiválečných projevů na sociálních sítích.
4. Žalovaný dále neposoudil riziko, které žalobci hrozí při návratu do Ruska v souvislosti s možností vyhlášení všeobecné či pokračováním částečné mobilizace. Dle judikatury měl žalovaný předně posoudit, zda zapojení se do války na Ukrajině může znamenat podílení se na páchání specifických zločinů. Vychází se zde z kvalifikační směrnice č. EU 2011/95/EU, která v čl. 9 definuje pojem pronásledování a v čl. 9 odst. 2 pronásledování v souvislosti s odepřením výkonu vojenské služby. Své proukrajinské a protiruské politické názory žalobce dostatečně objasnil během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl, že se v březnu 2022 účastnil protiválečného pochodu a dále uvedl, že v Rusku nemohl dále žít, neboť to, k čemu se jejich stát nedávno rozhodl, se rozcházelo s názory a představami jeho a jeho rodiny. Rusko je pro něj cizí země, která má pro něj cizí názory na to, jak žít. Při posuzování, zda plnění vojenské služby ze strany země původu je legitimním požadavkem, je třeba rozlišovat, zda se jedná o válečný konflikt, v němž země původu plní útočnou či obrannou úlohu.
5. Žalovaný tak byl povinen posoudit, nakolik žalobci hrozí možnost mobilizace a s ní spojené podílení se na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti, zda by mu v důsledku odmítnutí nástupu do armády hrozilo pronásledování, případně, zda je u žalobce dána souvislost mezi jeho politickými názory a odmítáním účasti na válce. Žalobce již prošel základní vojenskou službou a má hodnost poručíka v záloze. Rusko v červenci 2023 zvýšilo věk mobilizace na 70 let, přičemž žalobci je v současnosti 59 let. Částečná mobilizace se přitom podle oficiálních proklamací ruských politických představitelů vztahuje na rezervisty. Mezi ně by mohl patřit také žalobce. V Rusku skutečně v současnosti nebyla vyhlášena všeobecná mobilizace, což ovšem nevylučuje riziko jejího vyhlášení do budoucna, zároveň ani vyhlášenou částečnou mobilizaci nelze spolehlivě považovat za ukončenou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nedokládá, na základě čeho považuje částečnou mobilizaci ve vztahu k žalobci za irelevantní. Pokud žalobce prozatím neobdržel povolávací rozkaz, nemá záruku, že se tak nestane v budoucnu. Závěr žalovaného, že povolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do armády je nepravděpodobné z důvodu nutnosti jeho péče o invalidního syna, je zcela nepodloženou domněnkou žalovaného. Žalovaný se nijak nevěnoval otázce, jaký postih žalobci hrozí za případné odmítnutí služby v armádě a zda by se tento postih nemohl rovnat mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce na podporu své argumentace odkázal na celou řadu rozhodnutí správních soudů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby, neboť měl za to, že nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany a odkázal na napadené rozhodnutí a na obsah správního spisu.
7. Účast na demonstraci, stejně jako sdílení příspěvků na sociálních sítích, nemělo pro žalobce v zemi původu žádné negativní následky. Žalobce nebyl v zájmu ruských orgánů a na základě individuálního přezkumu žalovaný dospěl k závěru, že žalobci by reálně žádné riziko nebezpečí nehrozilo ani v případě návratu do země původu. Ruský státní aparát nemůže stíhat každého, kdo se vyjadřuje protirežimně; takovými kapacitami z logiky věci nemůže disponovat žádný stát. To ostatně dokazuje i případ žalobce, neboť jeho odchod ze země nebyl iniciován žádným rizikem azylově relevantní hrozby.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona, z nichž vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Soud konstatuje, že případy obdobnými žalobcově případu se správní soudy v nedávné době zabývaly, jak ostatně žalobce upozorňoval v žalobě (například rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 6. 2024, č. j. 43 Az 2/2024-82; Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2024, č. j. 4 Az 7/2024-26; ze dne 10. 10. 2024, č. j. 19 Az 7/2024-50; Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2024, č. j. 40 Az 1/2024-28).
11. Podle § 12 zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu definuje pronásledování jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
15. Toto ustanovení je třeba vykládat v souladu s čl. 9 kvalifikační směrnice, který v odst. 1 definuje pronásledování jako jednání, které je: a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a). V čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice je uveden demonstrativní výčet jednání, které lze považovat za pronásledování.
16. Prvním azylovým důvodem byla tvrzená aktivita žalobce na území České republiky proti současnému ruskému režimu na sociálních sítích pod jeho vlastním jménem. Žalovaný bez bližšího zkoumání pravdivosti tvrzení a obsahu příspěvků konstatoval, že žalobce za pobytu v Rusku neměl kvůli svým aktivitám problémy, neřadí se mezi celostátně nebo místně známé aktivisty, novináře, bloggery apod. Z pohledu žalovaného neexistuje přiměřená pravděpodobnost, že by o žalobce měly ruské státní orgány po návratu do vlasti jevit jakýkoliv zájem. Dále žalovaný odkázal na Informaci OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 31. 10. 2023, podle níž nedisponují bezpečnostní složky kapacitou pro kriminalizaci všech protiválečných projevů na sociálních sítích.
17. Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Žalovaný tedy nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Materiály o zemi původu musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné. Zohlednit je třeba nejen legislativní rámec určitého jevu v zemi původu, ale rovněž reálnou praxi (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017-50, ze dne 31. 7. 2024, č.j. 2 Azs 26/2024-29).

18. Soud dále konstatuje, že po jednotlivci nelze požadovat, aby se případnému pronásledování vyhnul tím, že své politické názory nebude veřejně projevovat (srov. analogicky rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 9. 2012, ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11, Y. a Z., bod 80 ve vztahu k náboženské svobodě, či rozsudek ze dne 7. 11. 2013, ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12, X., Y. a Z., bod 76 ve vztahu k příslušnosti k určité sociální skupině).
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2024, č.j. 5 Azs 142/2024-30, také uvedl, že *„sdílení příspěvků jiných osob na sociálních sítích je v dnešní době běžné a zpravidla lze takové jednání vyhodnotit tak, že osoba, která příspěvky sdílí, se se závěry v nich učiněných ztotožňuje, v opačném případě by je tedy nesdílela. Tudíž, pokud příspěvky nesouhlasí s ruskou agresí na Ukrajinu či kriticky hodnotí čelní představitele Ruské federace, lze legitimně učinit závěr, že by ze strany státních složek Ruské federace mohly být tyto názory stěžovatele rovněž přičítány.“*
20. Dále je třeba zmínit, že podstatou azylového řízení není zjišťování pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou žadatele o mezinárodní ochranu v minulosti. Je jí naopak posouzení otázky, zda v konkrétním případě žalobce existuje riziko, že tomuto pronásledování bude v případě návratu vystaven a jaká je míra tohoto rizika (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 139/2014-38).
21. Soud konstatuje, že žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 31. 10. 2023, ve které ovšem pominul některé zásadní informace. V tomto podkladu je také uvedeno, že byť ruské bezpečnostní složky nemají kapacitu, aby zvládaly kriminalizovat všechny protiválečné projevy na sociálních sítích, stíhání je často iniciováno vnějším podnětem (nahlášením, známostí osoby). Stíhání za online protiválečnou aktivitu je daleko častějším jevem než za veřejný protest. Stíhání za protiválečné komentáře na sociálních sítích se co do celkového počtu případů stejnou mírou dotýká jak veřejně známých osob, tak obyčejných lidí. Ruské úřady mohou ke kriminalizaci online aktivity využívat i komentáře z minulosti.
22. Na základě těchto údajů soud musí konstatovat, že nelze s určitostí tvrdit, že žalobci za jeho aktivity na sociálních sítích nic v Rusku nehrozí, neboť nelze vyloučit udání ruským bezpečnostním orgánům, přičemž stíhání se týká i osob, které nejsou veřejně známé. Soud nepovažuje za relevantní, že žalobce neměl ve vlasti problémy, ale je třeba nebezpečí pronásledování posoudit podle aktuálního stavu. Soud konstatuje, že závěry žalovaného, že žalobci pravděpodobně nic v Rusku nehrozí, nemají oporu ve spise a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný si musí obstarat zprávy o zemi původu, které budou ve vztahu k situaci žalobce dostatečně individualizované a které spolehlivě odpoví na otázku, zda žalobci jako navrátilci nehrozí při návratu do Ruské federace pronásledování či vážná újmy podle zákona o azylu.
23. Dalším azylovým důvodem žalobce byla obava z povolání do ruské armády spojená s bojovými akcemi na Ukrajině, čímž by se musel žalobce podílet na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti. Žalovaný odkázal na to, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Vzhledem k tomu, že se žalobce od dětství stará o invalidního syna, považoval žalovaný povolání žalobce k výkonu vojenské služby za nepravděpodobné. Žalobce žádné předvolání k nástupu vojenské služby neobdržel, a to ani dříve v rámci vyhlášené částečné mobilizace. Všeobecná mobilizace nebyla v Rusku dosud vyhlášena, a i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z tohoto důvodu nelze důvodně předpokládat, že by měl být žalobce v případě návratu do vlasti k výkonu vojenské služby skutečně povolán.

24. Co se týká plnění branné povinnosti spojené s výkonem služby s účastí na bojových akcích, to dle ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45) není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Naopak zapojení do útočného konfliktu azylovým důvodem být může (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, bod 48 a násl.). Tento závěr Nejvyšší správní soud vyslovil přímo i ve vztahu k aktuální situaci v Ruské federaci (rozsudek ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 253/2023-31; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2024, č. j. 8 Azs 68/2024-29).
25. Obecné pravidlo legitimnosti branné povinnosti platí v situaci, pokud se jedná o plnění branné povinnosti v regulérní armádě, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a případné odepírání výkonu takové služby z důvodu svědomí není trestáno nepřiměřenými sankcemi. Branná povinnost, spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu, by mohla být azylově relevantní v situaci podřaditelné pod čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice, podle něhož je pronásledováním trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 této směrnice. Vylučující klauzule podle čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice se vztahuje na zločin proti míru, válečné zločiny nebo zločiny proti lidskosti, na vážné nepolitické zločiny a na činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN.
26. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 26. 2. 2015, C-472/13, ve věci *Shepherd* uvedl, že čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice se vztahuje „na všechny příslušníky ozbrojených sil, včetně logistického nebo podpůrného personálu“ za situace, „kdy by spáchání válečných zločinů v daném konfliktu předpokládala samotná vykonávaná vojenská služba, včetně situací, kdy by se žadatel o přiznání postavení uprchlíka účastnil spáchání takových zločinů jen nepřímo, jelikož by při plnění svých úkolů s rozumnou mírou pravděpodobnosti poskytl nezbytnou podporu pro přípravu nebo uskutečnění těchto zločinů.“
27. Z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 11. 2020, C-238/19, ve věci *EZ* pak plyne, že odepření vykonat vojenskou službu může být vyjádřením politických názorů, které spočívají v odepření jakéhokoli použití vojenské síly nebo v odporu proti politice nebo metodám orgánů země původu, náboženského přesvědčení, nebo je odůvodněno příslušností k určité společenské vrstvě. Existence souvislosti mezi azylově relevantním důvodem pronásledování a trestním stíháním a případným trestem za odepření výkonu vojenské služby není dána automaticky a v případě odepření výkonu vojenské služby žalobcem je třeba se prokázáním této souvislosti zabývat.
28. Je obecně známou skutečností, že vojenská invaze Ruské federace na Ukrajinu je aktem mezinárodní agrese, v rámci které ruská vojska páchají zločiny proti míru a proti lidskosti a v jejímž důsledku přijala Česká republika společně s dalšími státy sankce proti Ruské federaci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49, č. 4364/2022 Sb. NSS). Je také obecně známou skutečností, že v Ruské federaci byla od 21. 9. 2022 vyhlášena částečná mobilizace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-61, č. 4419/2023 Sb. NSS). To, že nyní v Rusku všeobecná či další částečná mobilizace neprobíhá, ještě dle soudu neznamená, že nemůže být brzy vyhlášena.

29. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval situací osob, které po návratu do Ruské federace ze zahraničí odmítají nastoupit do výkonu vojenské služby a zda vůbec existuje reálná možnost odmítnout nastoupit vojenskou službu pro rezervisty. Žalovaný se tak bude muset podrobněji zabývat reálností povolání žalobce do vojenské služby a jeho nasazením ve válce na Ukrajině a k tomu bude třeba opatřit relevantní podklady.
30. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, neboť spis vyžaduje zásadní doplnění a nové posouzení věci. Proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil bez nařízení ústního jednání. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení žalovaný při vázanosti právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne.
31. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 168 Kč odpovídající vynaloženému poštovnému. Soudní poplatek žalobce nehradil, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobce nahradit nepožadoval, ani mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. června 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.